

ad A. Af disse tre Punkter giver særlig det sidstnævnte Anledning til Drøftelse.

Det kgl. Teaters Personale er lønnet paa tre Maader:

Teater-
personalets
Afskedigelse.

- 1) de kgl. ansatte Skuespillere, der har Ret til en Statspension;
- 2) de Kunstnere og Funktionærer, der har Ret til Alderdomsforsørgelse;
- 3) de Funktionærer, der lønnes af Konto: Driftslønninger eller andre Konti.

Med Hensyn til *de kgl. Skuespillere*, hvis Antal efterhaanden er svundet ind til 7, vil Staten, naar deres Embeder ophæves, have at udrede dem først 5 Aars Vartpenge og efter dette Tidsrum de dem tilkommende aarlige Pensioner.

Over for det med *Ret til Alderdomsforsørgelse* ansatte Personale, har, juridisk set, Staten ingen Forpligtelse, jvfr. Alderdomsforsørgelsens Fundats III. 5, ifølge hvilken de tilsagte Pensioner og Alderdomsforsørgelser *ikke* garanteres af Staten.

I det Øjeblik, Statsteatret ophæves, vil dette Personale altsaa, *juridisk set*, kun have Ret til den dem efter Fundatsen tilkommende Forsørgelse: de, der har tjent i 15 Aar eller derover, vil faa udbetalt en vis aarlig Pension; de, der ikke har naaet dette Aaremaal, derimod kun, een Gang for alle, den Kapitel, som hver Enkelt har opsparet.

Under denne Forudsætning tør det anses for givet, at Staten, saafremt den pludselig afskediger alle disse Mennesker, der i Haab om Pension i adskillige Aar har tjent for en forholdsvis ringe Gage, gør dem til Genstand for en følelig Uretfærdighed.

Og denne Uretfærdighed rammer, om end ikke i lige høj Grad, *saavel* dem, der i Afskedigelsens Øjeblik har Ret til Pension af Alderdomsforsørgelsesfondet, som dem, der ikke har det. Thi selv om Fondet paa det nævnte Tidspunkt er i Stand til at udrede saavel de pensionsberettigedes Pensioner som de ikke-pensionsberettigedes opsparede egne Indskud, saa berøver Staten, naar den ophæver Teatret, de pensionsberettigede Udsigten til ved fortsat Tjeneste at kunne erhverve sig den størst mulige Pension. Og antager man, hvad ingenlunde er udelukket, at Fondet *ikke* ser sig i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, begaas der yderligere den Uret imod dem, at de for Fremtiden kun faar en Del af den dem efter deres lange Tjenestetid tilkommende aarlige Forsørgelse udbetalt.

Men langt beklageligere er *deres* Stilling, der i Forventning om Pension har tjent Teatret i mindre end 15 Aar, og som nu, da Fondet opløses, kun faar deres egen henlagte Kapital at raade over. Og føleligst vil Slaget ramme alle de smaa ved Teatret, der sikkert vil have vanskeligst ved at opnaa Ansættelse andet Sted.

Er Staten nu end ikke juridisk bunden til at bistaa disse Mennesker, saa kan der tydeligvis ikke rejses Tvivl om, at den er *moralsk forpligtet* til at yde dem et Vederlag, naar den pludselig, ved en egenmægtig Handling, fratager dem den sikre Fremtid, paa hvilken de har bygget.

Og for en lignende Forpligtelse vil Staten heller ikke kunne fri sig over for den (tredie) Del af Personalet, der lønnes af Konto: Driftslønninger og andre Konti.

Statens Forpligtelser over for det afskedigede Personale vilde da nærmere kunne præciseres derhen (jvfr. kgl. Teaters Skrivelse af 4de Marts 1899.):

Til de kgl. ansatte Skuespillere udreder Statskassen Vartpenge, der vil beløbe sig til ca. 30 108 Kr. i 5 Aar, hvorefter Beløbet til de eventuelle Pensioner vil blive noget mindre. Til den Del af Personalet, der henhører under det kgl. Teaters Alderdomsforsørgelsesfond, skal der (saavidt muligt) af dette udredes Pensioner eller Forsørgelser til de Personer, der har opnaaet Pensions- eller Forsørgelsesret. Til dem, der ikke har opnaaet Ret til Pension, samt til det af Driftskontoen og andre Konti lønnede Personale, afholdes der af